

Arrest

nr. 172 025 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 januari 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 8 december 2015 reeds asiel vroeg in Bulgarije.

1.3. Verzoeker wordt op 24 februari 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 29 februari 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 9 maart 2016 aanvaarden de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 april 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [S.]

voornaam : [M. K.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 20.01.2016 asiel. Hij is niet in bezit van identiteitsdocumenten. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 24.02.2016 en stelde dat hij Afghanistan ongeveer 2,5 maanden eerder heeft verlaten en via Iran naar Turkije reisde. Hij kwam vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije vanwaar hij na een verblijf van 8 dagen zijn weg vervolgde via Servië en onbekende landen richting Oostenrijk. Na 3 dagen reisde betrokkene verder richting Duitsland. Vandaar reisde hij na 10 dagen door naar België. De betrokkene voegde toe dat hij in Bulgarije 8 dagen doorbracht in een opvangcentrum, dat zijn vingerafdrukken werden genomen onder dwang, maar dat hij er geen asiel vroeg.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Betrokkene stelt dat België goed is voor hem en dat hij de bestemming zelf heeft uitgekozen. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij stelde dat ze zich tegenover hem hebben misdragen en hem bestolen hebben.

Op 29.02.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties., die op 09.03.2016 met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. De Bulgaarse instanties stemden op 09.03.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat men hem in Bulgarije dwong tot de registratie van zijn vingerafdrukken. Betreffende de gedwongen registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Waar betrokkene verder verklaart dat hij bestolen werd wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. We wijzen er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1990 geboren man wiens gezin nog in Afghanistan verblijft. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene redelijk gezond te zijn, hij zou last hebben van stress. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid. Betrokkene verklaarde geen familie te hebben in België noch elders in Europa. We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de

asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Bulgaarse autoriteiten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Uit de vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit voort dat een terugkeer naar Bulgarije uit hoofde van de Dublin Verordening onwettig is, indien de asielzoeker er een reëel risico loopt in een situatie te belanden die strijdig is met art. 3 EVRM (zie onder meer H.v.J. , 21/12/2011, C – 411/10 en C-493/10).

Op de overdragende lidstaat rust de verplichting om na te gaan of de betrokkene bij een overdracht naar Bulgarije onderworpen zal worden aan een mensonwaardige behandeling, zoals ook uitdrukkelijk erkend wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf:

“Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.”

In casu oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat een overdracht naar Bulgarije niet strijdig zou zijn met art. 3 EVRM op de volgende gronden:

“Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreke vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”

Het begrip “Hieruit” verwijst naar de volgende documenten :

- ECRE, AIDA rapport Bulgarije dd. 30/09/2015 :

Over dit rapport stelt de D.V.Z. « In de meest recente update van het rapportwordt gesteld dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de “Dublin Verordening” in principe geen beletsel bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29 §4 : “Asylum seekers who are returned form another member state in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return”).”

- UNHCR, Bulgaria as a country of Asylum, 01/04/2014 :

Over dit rapport stelt de D.V.Z. « Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen. Het UNCHR wijst er verder op dat ...de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen” (bestreden beslissing)

Welnu, de bovenstaande rapporten zijn niet langer actueel en werden intussen ontkracht door nieuwe rapporten, zelfs afkomstig van dezelfde instantie:

- ECRE, Aida, Wrong Counts and closing doors, the reception of refugees and asylum seekers in Europe, maart 2016, p. 39:

“The case of Bulgaria: Though not directly targeted by the Tarakhel ruling or its subsequent case-law, the treatment of Dublin returnees in Bulgaria requires attention following recent legislative reform. Amendments to the Law on Asylum Refugees adopted in December 2015 provide that the rights of Dublin returnees to health care must be upheld upon return to Bulgaria, contrary to the general health insurance provisions.258 However, this is not the case in practice, as the authorities serve returnees

with termination decisions instead of reopening their asylum procedure. Accordingly, returnees do not have access to material reception conditions, including housing, food and health care.”

Vrij vertaald: “De situatie in Bulgarije: Hoewel zij niet onmiddellijk wordt geïnterviewd door het arrest Tarakhel en de daaropvolgende rechtspraak, moet er niettemin bijzondere aandacht uitgaan naar de behandeling van Dublin terugkeerders in Bulgarije ten gevolge van de recente wetwijziging. Wijzigingen van de asielwet die werden aangenomen in december 2015 voorzien dat Dublin terugkeerders bij hun terugkeer naar Bulgarije gerechtigd zijn op gezondheidszorg in tegenstelling tot de algemene voorschriften inzake de gezondheidsverzekering. Echter, in de praktijk is dit niet het geval, aangezien de overheid hen ter kennis brengt dat hun procedure werd beëindigd in plaats van deze te heropenen. Als gevolg hiervan hebben terugkeerders geen toegang tot materiële opvang, met inbegrip van huisvesting, voedsel en gezondheidszorg.”

- ECRE/ELENA, Research Note, Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria, februari 2016 :

“For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return.³⁰ However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return.»

Vrije vertaling: “Voor zij die asiel hebben aangevraagd in Bulgarije, maar meer dan drie maanden afwezig zijn geweest, wordt de procedure beëindigd, maar kan zij, in principe, terug worden geopend na terugkeer. Echter, er is een groot risico dat men in geval van terugkeer niet gerechtigd is op opvang, hetzij omdat men het opvangcentrum meer dan drie dagen heeft verlaten zonder voorafgaande verwittiging, hetzij omdat men verkoos om niet te verblijven in een opvangcentrum en bijgevolg afstand heeft gedaan van het recht op opvang.”

« The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception. As has been confirmed by Belgian courts in cases concerning single males with psychological vulnerabilities; “there are no assurances that Dublin returnees will be guaranteed access to the asylum procedure or that they will not be exposed to extremely difficult reception conditions during the examination of the claim.”³² Returns to Bulgaria in all of these cases were subsequently suspended. »

Vrij vertaald : « De enige uitzondering is de situatie waarbij de asielzoeker een kwetsbare persoon is. Echter, is er geen systeem in voege op basis waarvan kwetsbare personen kunnen worden geïdentificeerd. Dit betekent dat uitsluitend personen met een zichtbare kwetsbaarheid, zijnde families met kinderen, opvang genieten. Zoals werd bevestigd door de Belgische rechtspraak in dossiers met betrekking tot alleenstaande mannen met psychologische problemen: “is er geen enkele zekerheid dat Dublin terugkeerders gegarandeerd toegang zullen hebben tot de asielprocedure of dat zij niet zullen worden blootgesteld aan extreem moeilijke opvangomstandigheden tijdens het onderzoek van hun asielaanvraag.” Overdrachten naar Bulgarije werden in al deze gevallen geschorst.”

Problematic when read in light of Article 18(2) of the Dublin Regulation III with regards to an effective remedy, concerns also stem from the status of the individual, who is regarded as a subsequent applicant and required to bring forth new evidence to the protection claim.

Detention is likely to last a significant period of time in these cases given that release is often conditional upon evidence of a place of residence. Indeed, release of subsequent applicants is highly unlikely since these applicants are not entitled to reception provided by the State during the admissibility assessment.

Vrij vertaald : «Problematisch, in het licht van artikel 18(2) Dublin III Verordening en het recht op een effectief rechtsmiddel, is de status van de asielzoeker, die wordt beschouwd als een meervoudige asielaanvrager en bijgevolg verplicht wordt nieuwe bewijzen voor te leggen voor zijn asielaanvraag.

De detentie zal in deze gevallen aanzienlijk lang duren aangezien een vrijlating veelal afhankelijk wordt gesteld van een vaste woonplaats, hetgeen onmogelijk is in deze gevallen aangezien de asielzoekers niet langer gerechtigd zijn op staatsopvang gedurende de ontvankelijkheidsfase.”

16. Following on from legislation which came into force in January 2016, during the admissibility assessment of the subsequent application, for those who have not already been detained, the core group of material rights including food, shelter, social support, medical insurance, free health care, psychological assistance and a registration card will not be provided. Moreover, the applicant is not entitled to the right to be heard and, therefore, inadmissibility continues to be systematically ruled out for subsequent applications. Where this is the case the applicant is not registered or documented, the right to remain on the territory is lost and any following application will not be given suspensive effect where the previous one has been deemed inadmissible or has been rejected on its substance.

Vrij vertaald: "Volgend op een wetswijziging die in werking is getreden in januari 2016, is de asielzoeker die niet wordt vastgehouden gedurende het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de meervoudige asielaanvraag, niet gerechtigd op de basis materiële voorzieningen zoals eten, opvang, sociale ondersteuning, medische verzekering, gratis gezondheidszorg, psychologische bijstand en een registratiekaart. Daarenboven heeft de asielzoeker geen recht om te worden gehoord met als gevolg dat meervoudige asielaanvragen systematisch onontvankelijk worden verklaard. Bij gebreke aan registratie en documenten mag de asielzoeker niet verblijven op het grondgebied en zal een navolgende aanvraag geen opschortende werking hebben indien de voorgaande aanvraag onontvankelijk of ongegrond was."

17. A core element of domestic case law examined during this research which has either suspended or prevented transfers to Bulgaria on the basis of an unlawful return decision under Article 3(2) of the Dublin III Regulation has been the risk presented to Dublin returnees. As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails.

Vrij vertaald: "Een kernargument in de rechtspraak waarin een overdracht naar Bulgarije hetzij opgeschort hetzij verhinderd werd op basis van een onrechtmatige toepassing van art. 3(2) Dublin III Verordening is het risico waaraan de terugkeerders worden blootgesteld. Zoals hierboven werd meegedeeld, worden de terugkeerders afhankelijk van de status van hun procedure beschouwd als illegale migranten die bij hun terugkeer blootgesteld worden aan verlengde detentie en meervoudige asielzoekers met alle procedurele gevolgen vandien."

18. In instances where the Dublin returnee is accepted back into the procedure it is worth highlighting that the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview, in violation of Article 12(b) of the recast Asylum Procedures Directive....

Faults within the determination procedure remain untouched with the monitoring of cases and status decisions showing a low number of interviews being recorded, as well as reliance on out-dated country of origin information, irrelevant reasoning and a lack of legal representation during court hearings."

Vrij vertaald: "In de gevallen waarin een Dublin terugkeerder niettemin terug wordt toegelaten tot de asielprocedure, wordt de beoordeling van zijn asielaanvraag volledig gehypothekeerd door een totaal gebrek aan tolken, hetgeen strijdig is met art. 12(b) van de Procedurerichtlijn.Procedurele gebreken worden niet opgelost, waardoor een lage erkenningsgraad wordt vastgesteld alsook het gebruik van verouderde landinformatie, irrelevante argumentatie en een tekort aan juridische vertegenwoordiging tijdens de zittingen voor de rechtbank."

- Amnesty International, Report 2015/16 – Bulgarije, februari 2016:

"Concerns persisted over the reception conditions of asylum-seekers, in particular with regard to food, shelter and access to health care and sanitary goods. In January, the monthly allowance of 65 leva (€33) for asylum-seekers in reception centres was stopped."

Vrij vertaald: "De opvang voor asielzoekers, in het bijzonder voedsel, huisvesting en gezondheid en hygiëne, blijft zorgwekkend. In januari werd de maandelijkse toelage van 33 EUR voor asielzoekers in opvangcentra afgeschaft."

De bovenstaande rapporten zijn recenter dan de landinformatie waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseerde.

Daarenboven zijn zij publiekelijk toegankelijk, zeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken die zelf aangeeft vertrouwd te zijn met ECRE-AIDA.

Zij tonen duidelijk aan dat Dublin terugkeerders, wiens asielprocedure nog lopende is in Bulgarije (a) geen toegang hebben tot de asielprocedure bij hun terugkeer en (b) geen toegang hebben tot materiële opvang.

In casu dreigt verzoeker, die geen eigen inkomsten heeft aangezien hij materiële opvang geniet in België en kan beroep doen op een pro Deo – advocaat, bij een eventuele terugkeer naar Bulgarije onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen. In de beslissing werd immers m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

[...]

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en niet zouden respecteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 8 (1) b van de Dublin III Verordening. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij in zijn betoog. In de beslissing werd op grond van de vaststelling dat er ten aanzien van verzoeker nog geen beslissing inzake de asielprocedure in Bulgarije aan hem ter kennis werd gebracht, hij overgedragen zal worden aan een opvangcentrum en niet aan een detentiecentrum. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar recentere internationale bronnen het tegen deel niet aan, temeer daar de Bulgaarse instanties expliciet hebben ingestemd met verzoekers overname.

In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat er een reëel risico voorhanden zou zijn dat verzoeker omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie in een gevangenis. Verzoeker toont niet aan dat de citaten zoals weergegeven in verzoekschrift, op zijn situatie van toepassing is.

Verzoeker toont met zijn summiere betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Verzoeker toont ook op het eerste zicht evenmin aan een kwetsbaar profiel te hebben gelet op het feit dat hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder gezondheidsproblemen of specifieke noden.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden naar de recente arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, enerzijds naar het arrest met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-cce.be/nl/arr?search_arr=153364) en anderzijds naar het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015.

De Dublin III-criteria, zoals voorzien in de Dublin-Verordening, laten geen vrije keuze van de asielzoeker toe van de Lidstaat die zal instaan voor de behandeling van zijn asielaanvraag:

“In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.” (R.v.V., 23 mei 2012, nr. 81 545; [...])

In arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Het betreft een materiële misslag waar gemotiveerd werd m.b.t. de broer van zijn vader. Dit kan niet leiden tot de schorsing van de thans bestreden beslissing.

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.”

2.3. De Raad wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissingen terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onwetend kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder stelt dan ook op correcte gronden dat, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert een doorgedreven onderzoek vereist is om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende

garanties zijn dat een kandidaat-vluchteling zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de zogenaamde Dublinreglementering tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Verweerder heeft zijn standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt, zoals reeds gesteld, dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geïndiceerd dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal en het Unirecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland, zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

Verzoeker citeert uit een door hem bijgevoegd verslag van ECRE/ELENA van februari 2016, waaruit blijkt dat er problemen zijn bij de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije. In dit verslag wordt melding gemaakt van het gegeven dat een zogenaamde Dublinterugkeerder, indien hij opnieuw wordt toegelaten tot de procedure, wordt geconfronteerd met procedurele tekortkomingen die nog worden verergerd door een complete afwezigheid van tolken bij het gegrondheidsonderzoek van de asielaanvraag. Hierbij wordt er ook melding van gemaakt dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie en dat er sprake is van een gebrek aan juridische bijstand tijdens het gehoor. De Raad stelt vast dat dergelijke problemen ook reeds waren opgenomen in het AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst. Hierin wordt er zo melding van gemaakt dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielaanvraag en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid. Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielpprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder stelt dat uit de bestreden beslissingen kan worden afgeleid dat de te verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden beslissingen kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er zo goed als geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”*. In zijn nota met opmerkingen weerlegt verweerder de vaststelling niet dat uit de voormelde stukken blijkt dat de asielinstantie in Bulgarije vanaf 30 september 2015, ondanks de toegekende financiële hulp, niet in staat was om tolken

te voorzien bij de behandeling van een asielaanvraag en dat de kwaliteit en beschikbaarheid van juridische bijstand gedurende de behandeling van een asielaanvraag zorgwekkend is.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

In het verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 dat verzoeker aanhaalt, wordt daarnaast ook nog aangegeven dat er een groot risico is dat een asielzoeker die terugkeert naar Bulgarije in het kader van de Dublinreglementering zijn recht op opvang ziet teloorgaan, ofwel omdat de asielzoeker het opvangcentrum voor meer dan drie dagen heeft verlaten zonder voorafgaande verwittiging ofwel omdat hij er aanvankelijk voor opteerde elders te zullen verblijven, en zodoende afzag van het recht op opvang. Amnesty International spreekt in zijn jaarrapport 2015-2016, dat door verzoeker eveneens wordt aangebracht, verder over een zorgwekkende opvang van asielzoekers in Bulgarije op het vlak van voedsel, huisvesting en toegang tot gezondheidszorg en hygiënische producten. De Raad stelt in dit verband vast dat ook deze zorgwekkende opvang van asielzoekers reeds werd aangehaald in het door verweerder gehanteerde AIDA-rapport van oktober 2015. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt zo uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als “*niet zwaarwichtig*”.

Gelet op het feit dat uit recente verslagen onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van de meer recente verslagen – waarvan verweerder op de hoogte was of diende te zijn indien hij een zorgvuldig onderzoek doorvoerde – is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “*kritische kanttekeningen*” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “*ernstige gebreken zijn*”. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de thans voorliggende verslagen, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Het feit dat verzoeker geen specifiek “*kwetsbaar profiel heeft*” is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontfengen.

Verweerder kan evenmin nuttig verwijzen naar arresten van de Raad van september en oktober 2015 inzake de situatie in Bulgarije, aangezien de situatie sedertdien is gewijzigd. Waar hij verder verwijst naar een arrest van maart 2016, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in een individuele geval een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze

in zijn land van herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten hem zonder correct onderzoek van zijn asielaanvraag naar dat land zouden terugsturen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS